

Vejlby Munkegaard, „at en af Drengene der, nemlig Kay Jessen, sigtede Møller for Uterlighed overfor sig da han blev greben i at onanere, undskyldte han sig med, at Møller havde lært ham dette. . . . Dette blev foreholdt Møller, der atter bestemt nægtede.“ „Anmelderen bebrejdede da Drengen, at han ikke havde udtalt sig aabent og ærligt om Sagen, da denne var fremme i Sommer, og bad ham gaa til Læge Lund og lade sig undersøge.“ Sagen blev saa optagen i Slutningen af 1906; men der er da hengaaet omtrent et Aar, siden Valborg Mortensen rettede Beskyldningen mod Otto Andersen Møller.

Hvad gør nu Overinspektøren? — for Overinspektøren har ogsaa med denne Sag at gøre. — Hvad gør Mads Lind, og hvad gør Kristelig Forening, da denne unge Pige fremsætter denne alvorlige Anklage? De skrive ikke over til Bornholm, hvor denne Mand havde været bosat, og søge Underretning om hans Kvalifikationer. Hvis de blot havde ofret 10 Øre til et Frimærke, vilde de have faaet Brev fra Bornholm om, at denne Mand derovre har siddet arresteret for Brandstiftelse, at han af alle i den Egn; hvor han boede, var kendt som Sædelighedsforbryder. Saa overlegent og ligegyldigt tager man paa denne Sag. Man bryder sig ikke om, hvad Valborg Mortensen siger. Og lad os nu se, hvad denne Sædelighedsforbryder, der senere bliver dømt til 4 Aars Tugthus, siger til den Sigtelse, der er rejst imod ham. Han siger ifølge Forhørsakterne, at Grunden til, at denne Sigtelse er rejst imod ham, er den, at Valborg Mortensen har gaaet omkring og udspreedt ganske gemene og usande Beskyldninger mod ham, og derved vare Drengene komne til at snakke om det. Denne unge Pige, som i Virkeligheden førte fuldkommen sandfærdig Tale og var det eneste modige og ærlige Barn paa dette Børnehjem, vilde man ikke tro, og de Drengene, som Bestyrelsens Medlem, Politiasistent Steffensen, tager i Forhør, sige ingen Ting om dette Forhold. Men saa konstateres dette Forhold dog til Slut, men ganske vist først et Aar efter, at denne Person, som Valborg Mortensen anklagede, har gjort sig skyldig i oprørende Sædelighedsforbrydelser overfor de Drengene og Piger, som vare betroede ham. Hele dette Aktstykke har jeg haft Lejlighed til tidligere at berøre. Det er slet ikke til at opløse; men et eventuelt Udvalg kan jo beskæftige sig dermed og vil da faa at se, med hvilken Letsindighed man mange Gange skrider til at ansætte Mænd og

Kvinder til at lede Opdragelsen af fattige og forsømte Børn.

Nu spørger jeg: Er det underligt, om Valborg Mortensen senere ikke er fuldkommen sanddru? Hun har set, hvor lidt Hensyn der blev taget til hendes Udsagn, og at hun blev betegnet som løgnagtig, da hun talte Sandhed. Efter at have været paa dette Optagelseshjem bliver hun saa anbragt paa „Hebron“ og er der 2—3 Uger. Hun er i Besiddelse af en ret udviklet Retfærdighedsfølelse. Jeg gentager, at denne unge Pige er ikke helt normal; men hun er i sin Optræden baade paa Optagelseshjemmet og senere paa „Hebron“ og paa Udby Pigeheim et af de Børn, der tage sine mindreaarige Kammeraters Parti. Det oplyses saaledes i Forhørene, at hun en Dag havde set, at lille Ellen havde vandet i Sengen. Nu ved hun, at Ellen skal have Ris og tager derfor Lagenet fra en anden Seng og lægger det over Ellens Seng for at forskaane Barnet for Ris. Nu kan man sige om denne unge Pige, som afhørtes i Forhørene, hvad man vil. Modsigelser har hun gjort sig skyldig i; forskellige af hendes Paastande ere ikke blevne bekræftede, og Forklaringer ere tagne tilbage. Men hun har en udviklet Retfærdighedsfølelse, som i alt Fald gør, at man ikke kan lade dette Vidne forsvinde som et ganske ligegyldigt Vidne i denne Sag. Jeg vil gerne i Forbindelse hermed sige, at jeg tror, at en af Grundene til, at disse Børn meget ofte ere usandfærdige, er den, at de have en Følelse af, at det ikke gaar an at sige Sandhed. De risikere Straf derfor; Frygten for Straffen staar dem i Hovedet, og det gør, at de komme ind paa at lyve. Jeg tror, at det eventuelle Udvalg, som kommer til at beskæftige sig med Sagen, maa tage den under alvorlig Overvejelse og søge at tilvejebringe en Ordning paa vore Børnehjem og Opdragelsesanstalter, der betrygger Hjemmene og Børnene mod at blive i den Grad førte ind paa Usandfærdighed.

Men jeg vil dog gerne et Øjeblik beskæftige mig med den højttærede Justitsministers og Overinspektørens Forhold til Sandheden, naar Talen er om Flakkebjerg Opdragelsesanstalt. Nu har den højttærede Justitsminister flere Gange sagt: Hvis der er noget i Vejen et eller andet Sted, kan det ærede Medlem for Aarhus Nordre (Sabroe) blot komme til mig, saa skal jeg tage mig af denne Sag. Jeg har gjort opmærksom paa, at naar jeg ikke i den Sag straks henvendte mig til den ærede Justitsminister — og for Resten ogsaa i